

Sava Damjanov

LIZOGUZ VOLI MUZ!

Bio jednom neki Tvrdokurac, vidovnjak sa Pizdinog brda, kome njegov zanat nije nimalo smetao da bude živi ugursuz. Zezao se taj i spređa i sleđa, i sleva i zdesna, i odozgo i odozdo, samo je jedno uvek pazio: da mu neko preduboko ne strmekne! Od dosade, ili nečeg drugog, umeo je taj da napravi takva sranja da ih posle ni pas s maslom ne bi pojeo...

... Jednog dana izašao tako Tvrdokurac na put i spazivši nekakva pristala momka gde tuda prolazi, priupita ga:

– Pošto bi ti meni kroz kurac muda naduvao?

A ovaj ni pet ni šest, nego:

– Za barabe sve je džabe!

Stadoše se onda njih dvojica tu prizezavati: onaj pristali momak klečeći, a vidovnjak sve stenjući i hropćući, pomislio bi čovek da mu je kakva muka pripala a ne da je to što jeste. Šašolji ga momče i sisa onako lepo i pošteno, puna mu usta punčijata, al sve još više guta ne bi li mu pao onaj slatki mrak na oči, ne bi li se napunio maglom! A Tvrdokurac ko Tvrdokurac, domišljato ga bodri sve pevušeći:

– Zdrav mi bio, na kurcu se vio! Zdrav mi budi kad kurac zagudi! Srećan jesi, kurac mi istresi...

Ove poslednje reči, onako tipično po vidovnjački, momentano su se obistinile. I dok je onaj pristali momak sav srećan brisao usta posle svršenog posla, Tvrdokurac ga priupita:

– A vere ti, prijatelju, ko si ti i odakle si, kada ga tako dobro dudlaš?

– Ja sam ti, prika, Lizoguz, sin cara jembelijskog, što u Bulji stoluje! – ponosno će momče, a u duši mu se istog časa pojavi njegova voljena Jembelija, u kojoj niko ništa ne radi nego se svi po vasceli dan džaraju u guzicu i čine jedni drugima slična zadovoljstva. U tim nujnim sećanjima prekide Lizoguza Tvrdokurčev glas:

– A koliko hoda, careviću, imao od Pizdinog brda do Bulje?

– Ne mnogo: ako pođeš danas sa Pizdinog brda, trinaestog dana prispećeš u Bulju na ručak!

– Krenimo onda smesta – uzviknu Tvrdokurac sluteći velike i uzbudljive doživljaje, ako ni zbog čega drugog a ona barem zbog doživljaja koji je malopre sa Lizoguzom imao...

... Trećeg dana puta susretnu oni jednog hodžu. Znajući da Turci u tim stvarima nisu baš cicije, stanu ga ova dvojica nagovarati da se nekako međusobno sprcaju. Nećkao se hodža podugo, sve zatezao i napinjao, tuljio i muljio, kao da se vruće balege najeo. Opet tu nevolju prekрати Tvrdokurac novom domišljatošću:

– Znaš li ti, hodža, da sam ja čuven vidovnjak, da su mi se mnoge tajne pokazivale? Ele, čak i vrata vašega dženeta mogu otvoriti, da vidiš sve po redu šta je tamo i kako je...

– Vala, to ne može biti! – sumnjičavo će hodža...

– Može, može – uporan je bio Tvrdokurac u svom naumu. – Ni ja možda na tvom mestu ne bih lako poverovao, ama sam se više puta uverio. Koga sreća nameri te ga neznanac na putu dobrano izjebe, taj kroz ona vrata posle zvirka do mile volje!

– Istinu li bre govoriš?! Kako dosad za tako šta nisam čuo?! – i dalje je sumnjao hodža.

– Celu celcatu istinu, uverićeš se; no ako se bojiš kakve prevare, evo ja ću podleći prvi pa što se meni ukaže to će i tebi...

Kod ovako povoljnog predloga hodža nemade kud nego da pristane. Prisavije se poda njim Tvrdokurac, smače gaće i tek što mu ga ovaj malčice prisloni, poče blagodariti i zahvaljivati:

– Alal vera, čestiti hodža! Kurac ti se pozlatio, gde kroz njega gledam veliki dženet i najlepše hurije u svili i kadifi, i sve što je najlepše na onome svetu. I još mi se Muhamed pojavljuje na vidiku, sve nešto ljutit što ja sam sva ova čuda posmatram pored tebe i carskog Lizoguza živih...

– Dosta, Tvrdokurče, dosta! Daj da i ja malo te blagosti probam!

I doista, hodža smandrila dimije, natrči se a Tvrdokurac mu tako strašno smarlisa, baš ono po bečarski! Delje bespoštedno vidovnjak presamićenog hodžu, kao da ga globi, a ovaj dreči poput jarca – nije šala, sam Tvrdokurac ga delje! Dok Lizoguz sve sa strane posmatra i katkad samo jezikom zapalaca oko kurčeva, i jednog i drugog bez razlike, a uistinu ga mame golišave guzice da i tamo zafrljači svoju jezičinu! Hodža, opet, iskolačio oči, kanda hoće da mu iskoče – što zbog naprezanja da ugleda dženet, što zbog kurčine koja bespoštedno rovati u njemu. U neko doba zakuka on:

– A dina ti, prika, kadli ću već jednom videti sva ta čudesa koja su se tebi ukazala?

– Pritrpi se–der malo, hodža! Ne može to tek tako, čim ga primiš: drugo sam ti ja, vidovnjak, a drugi vi ostali – lukavo će Tvrdokurac naprežući se i sam ne bi li se ljudski istresao. Naravno da je i Lizoguz čekao taj trenutak da ugrabi svoj deo, ali i da opomene hodžu:

– Aman, burazeru, ne čini štete i javašluka! Nego ti lepo čekaj da tiha noćca dođe, pa ako ti se dotad dženet ne ukaže povešćemo te sa nama u zemlju Jembeliju gde moj baba caruje i gde je lepše i umilnije negoli i u dženetu samom!

Čestitom hodži sad se već odavno beše smrklo i što ga je jače Tvrdokurac trpao njemu je sve više padao mrak na oči, pa mu se činilo kao da je već uveliko noć. Kad više nije mogao da istrpi, ni mrke mrkline ni marlisanja i deljanja tog strašnog, arlauknu on iz dubine duše:

– Puštajte, dobri ljudi, eve ste me preveslali i preko samog dženetu! Ako li pote-ra Tvrdokurac dalje, neće mi više ostati ni očinjega vida ni života: nego da pođem ja ipak sa vama tamo gde ste se i sami uputili, ili ću vam se ovde od jada usrati...

I tako nastaviše put u Jembeliju ova trojica: vidoviti Tvrdokurac, pristalo momče Lizoguz (zapravo carević jembeljski!) i izjebani hodža kome je pravo ime bilo aga–Seralem...

... Šestoga dana puta dođu oni do raskršća na kojem je stajao jedan šantavi ra-bin. Znajući kako su Čivuti škrti u svemu pa i u onim stvarima, smisle sva trojica zajedno opak švindleraj. Načine se i oni kao da hramlju, te mu pristupe:

– Je li košer, mudri čoveče, podrkati malko tvog dzindzova?

– Nije košer, al mi nije po volji. Više ja volim drkati tuđeg nego li trošiti svog

dzindzova! Dode mu to nekako jeftinije... – ograđivao se rabin sve merkajući šta bi neznani putnici mogli preduzeti.

– Ti o jeftinoći zboriš a mi o leku za našu boljku, koja je vidimo i tvoja. Ajde bolan da se lečimo od šantavluka, kad je sreća htela da se sretne na ovom raskršću.

– Kako ćemo se lečiti – zainteresovano će rabin – kad ja nisam za te rabote?! Ja sam samo pošao ovom stranom, da sakupljam govna granom i trampim ih za druge potrepsitije.

– Baš nam takav i fali da se lečimo! U Bulji, kuda smo pošli sa Pizdinog brda, šantavluk se leči tako što se na okup nađu neki carević, vidovnjak, hodža i rabin, pa se onda svi lepo međusobno jebu, ližu i bište. Evo nas ovde svo četvoro, pa da okušamo, ništa ne košta! – skupa su ponavljali Tvrdukurac, Lizoguz i Seralem–aga.

Porazmisli rabin o ovim rečima: zaista, ništa ne košta, govna će ionako kasnije po strani sakupljati, a opet – može se nekim čudom izlečiti. Zato se pomeša s ovom trojicom, skide haljine i lepo se po kućeci namesti, sve merkajući kako se i ostali pripremaju za jeb. Dok su tu preda njim Tvrdukurac i hodža kobojaži otvarali radnju (a u stvari nakanjivali se da ga nasamare!), prišao mu je Lizoguz i pručio svoj carski jezik uzduž i popreko njegove zadnjice. Strese se rabin u trenu, kanda se nešto posramio, pa reče:

– Nemojte, vaše carsko visočanstvo, nemojte u nju dirati tako! Ta ona je i svoj sopstveni obraz posrala, pa će i vaš!

Nije ni slutio zlosrećni rabin da zapravo Lizoguz takvim načinom priprema teren za Seralem–agu, hodžu koji je doduše ostao bez dženeta ali ne i bez svoje teške kurčekanje. Zadžilita se odjednom ovaj tom svojom teškom kurčekanjom i zakeja je rabinu pravu u gužnje crevo, sve da se udalj čulo kao kad udara more o mramorje! Rabinu se pak od škrtarluka stislo dupe, ne bi da da a opet bi da uzme leka, pa hodža cepa li cepa dok on pocikuje i znoj mu pljušti sa čela. Tek li ga je hodža razradio, kad priskoči Tvrdukurac i još ga dublje stade bušiti: tandari vidovnjak sve u šesnaest, ne možeš ga zastati, a zlosrećnik cvili i zapomaže:

– Kamo mi lek od noge, evo umesto da zdravi još mi se više suši!

– Smiri se malo, Božji čoveče, dede pogledaj kako je Seralem ozdravio, a i Lizoguz s njime, mada je samo gledao mrčenje naše! Doći će i tvoja ora, da ti noga živne!

Pogleda rabin onako odozdo i vide kako se Lizoguz i hodža zdravi–čitavi ganjaju ne bi li se dohvatili: a njegov jebac takođe ozdravio, upire sa obe noge zemlju dok mu ga zabija. Šta će jadnik od tolika belaja, ne voli biti šantav no još manje voli ići pocepane guze! Zato lepo zamoli:

– Sad, ako je taj vaš lek i spor, dajte mi ga sutra, možda ću ga lakše u guzici nositi?!

– Sutra ne mere – odvratil Tvrdukurac koji se već dobrano rabinove stražnjice nauživao. – Što ima za danas, završimo danas, a sutra nas čeka dalji put ka Bulji, prestonici Jembelije.

I tako se zbi da ova družina uvećana nastavi dalje: vidovnjak Tvrdukurac, carević Lizoguz, hodža Seralem–aga i izjebani rabin kome je pravo ime bilo Moj–sije Potebi...

... Devetog dana puta dođu oni do jedne reke na čijoj je obali sedeo kosmati, bradati kaluder. Nazovu mu pomozbog, ama spaze da taj ne gubi vreme već svog

kamenka u kose uvija a bradom miluje dupence. Slatko je bilo to dupence, kao da je od šećera, pa ona četvorica pokušase da zapodenu razgovor:

– Bi li ti, kale, više godilo na kurcu leto letovati ili u guzici zimu zimovati?

– Ni jedni ni drugo, braćo! Jerbo sam već pun kuraca ko kutija šibica, no sam posle čuo da u svetim knjigama piše: jebiguzi, psima druži!

– Ne beri brige, kale! Znaš li ti da je najpre dupe bilo namenjeno za jebanje, sve dok pizda nije umolila Gospoda da se njoj ta čast dodeli: al je Gospod sažaljiv na prvenče dopustio da se ipak i ono katkad ovajdi, čak mu je i naložio da prdne kad god je ljubomorno dok njegovu pizdu jebu! Elem, sad će ti svaki od nas darivati po jedan mrdac i to će uistinu biti od Gospoda!

Učuta se kale onako bradat i kosmat, sve prebira u sećanju odakle ovoj družini tako lepa priča: nije on bio toliko protivan jebačini, koliko je strepeo što su pred njim bila četiri narajcana švindlera. Kao da su pročitali njegove misli, stadoše ga oni jedan po jedan umirivati:

– Ne zovu mene Tvrdokurcem što takav imam, nego me zovu što takav tražim – lažljivo će vidovnjak.

– Niti mene Mojsijem – priskoči rabin – jer moj sije po drugima. Mene tako zovu jer ga rado primam!

– A ja sam ti, kale, Seralem: kad mi kogod zglibi, od sreće se userem!

– A ja ti, pak, kale–brale, guzu ližem–kurac dižem – najposle će momče Lizoguz, mada ni njemu ne bi bilo loše da se malčice očese o sladano kaludersko dupence.

I dalje je ćutao crni kaluđer: nisu ga se baš dojmile te švindlerske zakletve, a opet – nekako mu se nije mililo da odbije tako divne ponude. Ni njegov kamenko nije baš bio ravnodušan a o dupencetu da i ne govorimo: svo se užeglo, razjarilo, otvorilo kao cvetak koji čeka pčelicu da ga ubode i pozoba sve što se pozobati može. Da ne bi ispao baš laka roba, predloži im on sledeće (ne sluteći, siromah, da je tako sam sebi razbio na guzici vilicu!):

– Ima jedna zemlja, Jembelijom je zovu, tamo je preko ove reke. U njoj je kažu prestoni grad Bulja, i tamo svak čini ono što mu se prohte: da pođemo, braćo, skupa, možda ćemo se putem nagoditi?

Ona četvorica odmah prihvate takvu ponudu, ne zbog svoje dobrote nego zato što su dobro videli kako će tim putem kaleta iskoristiti (a i sami su upravo u Bulju pošli!). Reka je bila brza i duboka, ne da se preplivati, pa švindleri rekoše da im nema druge do da se svuku goli i uhvate jedan drugog za leđa i tako je pregaze, inače bi se lako mogli udaviti. Kaluđer se složi i oni se poredaju jedan iza drugog: na čelu sam kale, pošto kao poznaje teren, pozadi njega Tvrdokurac, pa Seralem, Mojsije i na kraju Lizoguz. Tek što zakoračiše u vodu kadli ljuto zavarvari Tvrdokurac svoju napetu žilu u kaletovo dupence; na to se priključi Seralem–aga pa mu i on zafrljači sve do muda, ali ne direktno već kroz vidovnjakov tur; najzad, slično svoj posija i Mojsije hodži sleđa, pa i Lizoguz iza njega zdela tu rabotu. Vrišti crni kaluđer, vrišti i pocikuje, zacrneo mu se svet, duša mu u nosu od tolikih kurčeva smeštenih u njegovo slatko dupence, a opet – tako bi srećan mogao more pregaziti i usput još stotinu kurčeva primiti! Kako bilo da bilo, oni ipak bezbedno pregaziše reku

i stupiše na tlo Jembelije, sve tako nataknuti jedan na drugoga a sva četvorica na kaleta, kome je pravo ime bilo otac Primoje...

...Trinaestog dana puta približiše se oni prestonom gradu Bulji. Preda njih izađe sam car sa dvorjanima i raznim ponudama, te ih pozdravi i zahvali najposle vidovnjaku Tvrdokurcu što je sve vreme pazio njegovog sina. A oni mu svi skupa, s carevićem Lizoguzom na čelu, otpozdrave:

– Zdravo care, stari lafe, primi kurac od žirafe!

Pri ovim rečima, svaki isuče svoje namicalo, još veće od ogromnog žirafinog kurca, i pljesne se njime po obrazu u znak poštovanja. Car namignu na jednog dvorjana, ovaj izvadi silno ordenje i okači ga na te kurčekanje:

– Ovim vas proglašavam vitezovima svetog reda Jebiguza i Dupedavaca, mada vaša slavna dela zaslužuju i veće časti – svečano im se obrati car i pristupi svom sinu. – A tebi, mili moj, za naročite podvige tvoje darivaću jedno osobito odlikovanje.

Pristalo momče Lizoguz bilo je zbunjeno. Nije ni slutilo da će mu car prići, nežno očinski ali i ponosno carski zgrabiti njegovo tajno udo, te mu ga maziti, drkati i musti sve dok odatle ne potekne mlekce. Jer znao je nežni roditelj i mudri vladar šta njegovom careviću–sinu ponajbolje prija, znala je to valjda i čitava Jembelija sa prestonim gradom Buljom: jer znali su svi da Lizoguz voli muz!

